

Financiering forstaaes, at vedkommende Pengeinstitut forstrækker det paagældende Aktieselskab med Laan udover den sædvanemæssige Sikkerhed og derved paatager sig en særlig Risiko“, ikke er en koncis Forklaring af Ordet, og jeg kan ikke godkende den Forklaring, som herved er foreskrevet. Jeg mener, at hvis man vil noget med dette Forslag, maa man ogsaa vide Rækkevidden af de Udtryk, der benyttes, og jeg vil ikke anse det for holdbart at gaa ud fra andet, end at et Aktieselskab, som laaner Penge i en Bank, bliver financieret af denne Bank, uanset om saadanne Laan gives paa kortere eller længere Tid, paa den ene eller anden Maade, men saaledes som Udvalget har formuleret sit Forslag, og navnlig saaledes som Ordet er forklaret i Betænkningen, vil jeg, hvis denne Bestemmelse bliver Lov, anse det for fornødent ved nogle Domsafgørelser at faa Omfanget af denne Bestemmelse slaaet fast.

Det ærede Medlem fra Nyborg henedede min Opmærksomhed paa Stykke 8 i § 4 i Banklovforslaget, der lyder saaledes: „Til Reservefonden skal endvidere henlægges, hvad der gennem Udbydelse af Aktier eller Andele til Overkurs er indvundet efter Fradrag af de med Udbydelsen forbundne Omkostninger.“ Det ærede Medlem spurgte mig, om jeg var klar over, at dette Stykke kunde misforstaaes saaledes, at man kunde tro, at det ikke blot drejede sig om den Overkurs, som indvindes ved Udbydelse af Bankens egne Aktier, men ogsaa om den Fortjeneste, som kunde fremkomme ved Emission af andre Selskabers Aktier. Jeg maa sige, at det falder mig svært at forstaa, at Bestemmelsen skulde kunne misforstaaes i den Forbindelse, den findes, men siden det ærede Medlem mener, at den kan misforstaaes, synes jeg, det vil være rigtigt at benytte Lejligheden til at bringe enhver Mulighed derfor ud af Verden ved til tredie Behandling at stille Forslag om at indskyde Ordene „Bankens egne“, saaledes at der kommer til at staa: „hvad der gennem Udbydelse af Bankens egne Aktier eller Andele til Overkurs er indvundet efter Fradrag“ o. s. v.

Det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) beklagede det Kompromis, som man vel nok kan sige er indgaaet, ved at der i begge Lovforslag indføres en Bestemmelse om Maksimalrenten, og mente, at naar galt skulde være, maatte man hellere vedtage

at belægge Bankbøgerne med en ringe Stempelafgift. Men det ærede Medlem maa ikke være blind for, at vi i dette Øjeblik ikke staaar overfor en Ændring af Stempellovgivningen, og den nuværende Stempel vilde kræve, hvis Indskuddene paa Bankbøgerne skulde stemples, $\frac{1}{3}$ pCt. Stempel, det vil sige 2 Kr. for hver 1,000 Kr., og det vilde være en fuldstændig uoverkommelig Byrde at lægge paa saadanne Indskud. Det vilde ikke blot dreje sig om Stempling af en saadan Bog een Gang for alle, men hver Gang, der blev indsat et nyt Beløb, skulde der et Stempel til, selv om der i Mellemtiden var uddraget. Og at indføre en ringe Stempelafgift pr. Bog een Gang for alle, 10—15—20 Øre, vilde ganske vist ikke faa nogen reel Betydning, og det kunde Bankerne vel nok overkomme at betale, men saa er det et Spørgsmaal, om det ikke vilde have den modsatte Virkning og saa langt fra at ville virke som sort Stempel oven i Købet vilde virke som blaat Stempel. Jeg har i alt Fald flere Gange lagt Mærke til, at Folk har meget stor Respekt for stemplede Sager. Jeg tror derfor, at saaledes som Stillingen i Virkeligheden er, er der ikke andet at gøre end at tage mod det Ændringsforslag, som er stillet, for derved at faa Ro om denne mangeaarige Strid. Og naar det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) spurgte, om Fagmanden i mig ikke havde gjort Oprør imod en saadan Bestemmelse, som han for sin Part ikke vilde stemme for, fordi han vilde holde sin Sti ren, siger jeg til det ærede Medlem, at Fagmanden i mig har i høj Grad gjort sig gældende under Paavisning af de Ulemper og den hele urationelle Tankegang, dette Ændringsforslag er Udtryk for, men det er ikke rigtigt af det ærede Medlem at bebrejde mig, at jeg ikke i højere Grad optræder som Fagminister i en Sag som denne, thi hvis jeg ikke var i Stand til at gøre nogle Indrømmelser paa dette Punkt, vilde det være mig umuligt at gennemføre Loven. Hvert politisk Parti forlanger af den paagældende Minister, at han skal gøre det en Indrømmelse, for saa vidt det har et Krav, det lægger Vægt paa. Det ærede Medlem er selv meget fornærmet, naar jeg ikke vil gøre Indrømmelser til hans Ideer, og saaledes stiller det sig bestandig. Det kan ikke nytte, at man som Minister i den Grad forfægter det Standpunkt, som lærde Folk efter Sigende er tilbøjelige til at forfægte, at hvad de een Gang har sagt, vil de ikke gaa fra,